

Achtervolging

Column van Joost-Jan Kool

Bovenop de dijk bij Sluis flitste een wielrenner voorbij. Hij was klein en zat aerodynamisch op zijn fiets. Van een afstand had zijn shirt een ondefinieerbare kleur. Ongeveer een halve minuut later draaide ik dezelfde dijk op en zette de achtervolging in.

Ik fiets al bijna anderhalf jaar alleen, tegen mijzelf, tegen de tijd, ik draai mijn kloten af voor weer een iets hoger gemiddelde. Dat gaat steeds beter, ik denk dat ik harder fiets dan ooit, wat ook iets zegt over mijn sportieve planning. Wanneer je hard fietst in een periode zonder koers, ben je een onvervalste maandagavondkampioen. Tegenargument: ik heb er vreselijk veel lol in, dat lijkt mij ook wat waard.

De renner voor mij, een stipje, reed stevig door. Soms verdween hij uit het zicht, opgeslokt door de groene kronkels van de dijk. Langzaam maar zeker naderde ik hem. Het gat slonk traag. Ik reed inmiddels dik in de 40 kilometer per uur, mijn benen protesteerden, maar deden toch hun werk. Ik dacht aan Bernard Hinault die tijdens een tijdrit met zichzelf afsprak tot waar hij volle bak zou rijden. Eenmaal aangekomen bij die plek, een lantaarnpaal, een verkeersbord, verlengde hij de afspraak. Als een crimineel die zijn smokkelaar na een laatste cocaïnereis toch nog tot een nu echt allerlaatste tripje dwingt.

De afstand was inmiddels klein genoeg om details van de renner te ontwaren. Vanonder zijn helm wapperde wat haar, zijn shirt was van de Deense profploeg Riwal. Ik grapte daar eens over met een goede vriend. Hoe je mensen kan laten denken dat je een 'echte' wielrenner bent. Niet door een pak aan te schieten van een heel bekende wielerploeg als team Jumbo-Visma of Trek-Segafredo. Op de een of andere

manier oog je dan toch als een kind dat een shirt van zijn of haar favoriete voetbalclub draagt. Nee, het best is een trui aan te trekken van een ploeg in de schaduw van het echt grote werk. Een ploeg van het tweede of derde plan. Verwarring gegarandeerd wanneer je de shop van pompstation binnen stapt.

De vraag was dus: passeerde ik (ja, ik had hem bijna ingehaald en spaarde wat adem om hem over luttele seconden waardig voorbij te stuiven) hier een prof in Deense dienst, of zomaar een renner die via via een truitje van een Deense wielerploeg had ontvangen? Op de fiets kon ik daar geen uitsluitsel over geven, zij het dat hij afgetraind was en keurig op zijn fiets zat.

Eenmaal thuis checkte ik eerst de website van het Riwal cycling team. Ik zocht specifiek naar een Nederlandse renner met halflang haar. Nick van der Lijke uit Middelburg en al sinds 2010 professioneel wielrenner paste naadloos in dat profiel. Vervolgens checkte ik zijn Strava account. Hierop was te lezen dat hij op woensdagmorgen 9 juni vanuit Rotterdam een rondje Lekbrug Vianen had afgewerkt. Op een fiks aantal segmenten had hij stevig doorgetrokken. Het segment Sluis-Lexmond had hij met een gemiddelde snelheid van 39 kilometer per uur afgelegd. Dat ik hem op dat stuk passeerde, deed mij deugd. Of eerlijker gezegd: streelde mijn ego.